

ikke en Dag, uden at Fa'er talte om dig. Ja, Peter Andreas,« — tilføjede han i stærk Bevægelse og ligesom med Overvindelse — »skønt jeg maaske ikke burde omtale det, vil jeg lade dig vide, at det er paa Opfordring af Moder og vore Søsken, at jeg nu har søgt dig. At ingen af os har gjort det før, kan ikke undre dig efter hele den Maade, hvorpaa du har stillet dig til os alle, . . . og hvad særligt Fa'er og Mo'er angaar, saa vidste de jo af Erfaring, at de kun gjorde ondt værre ved at søge at gøre noget Indtryk paa dig, . . . de har bestandig haabet paa, at Livet en Gang vilde bøje dit Sind og lære dig, hvad du skylder dem. Nu er Fa'ers Tid omme. Vogt dig, Peter Andreas, for at begaa en Synd, som du sikkert en Gang — tidlig eller silde — bittert vil komme til at angre. Farvel!«

Efter at Broderen var gaaet, blev Per en Stund siddende ved Bordet med Haanden under Kinden og saa' ned for sig. Saa rejste han sig med et Skuldertræk, gik nogle Gange frem og tilbage paa Gulvet og kastede sig ned i Gyngestolen.

»At bøje Sindet« . . . »bitter Anger« . . . »Synd« . . . »Naade« . . . Hvor han kendte den Lektie! Den hele Spøgelsekatekismus paany repeteret! . . . Og hvor var det et karakteristisk Træk, en ægte »sideniusk« Tanke at benytte netop Sygdom og Dødsleje som Anledning til et fornyet Forsøg paa at skræmme ham tilbage til Hjemmets og Barne-